

Bocsor Péter

Aszpik nélkül

Már egy ideje fent ücsörgött a Twin Towers tetején. Egy beláthatatlan nagyváros két legmagasabb épületét hívják így: az Iker Torony.

Tehát az egyik tetején ült, és pöttyeit számolta karmazsin palástján. Gyakori elfoglaltsága volt ez, s ha csak néhány pötty volt távol, aláereszkedve, követhetetlen utakon elveszve, nyugodtan fogadta a szomorúságot, ami a lyukakból előszivárgott.

Ilyenkor szemét becsukva bebújik az egyik pötty mellé a feléjük áramló képek-ből elnyúló kúpba. Kezdetben csak az út görbülését figyelni szemét le nem véve a pont-ról, ahonnan a képek előbújnak. A szeszélyesen váltakozó kanyaroktól az őt határoló kép hasonlóná válik egy körtáncot járó manó süvegéhez. Nehéz megkapaszkodni ebben a száguldásban. De az egyre őszintébb fészkelődéssel a képek lassulni kezdenek, a kúp nylni látszik, a középpont veszít jelentőségéből. Önálló felfelések haladnak el egymástól független maradéktalanságot ígérve. Bár ezek az alakzatok, dallamvirágok térben és időben együtt vagy egymás után vagy teljesen másképp bukkannak fel, mégis sikerül egyre inkább mindent befogadni, mintha a királynak száz szeme, száz füle és száz szíve volna.

„Várj! Várj egy kicsit! Nézd a másik tornyot! A lépcsőházban felgyulladt a vilány. Biztosan a liftet fogja használni. Egy ekkora házban! Vajon neki megáll a végén? Meg szokott. De ha a századikon is továbbmegy, akkor nem tudom, tudják-e, hogy' értem, akkor a bőröm alatt félek, akkor utolér a magammal táncolás. A mozdulatlanság, ahol az összefüggés elszivárog, a kérdés felkiáltás lesz. Miféle harmónia ez, egyetlen hang összhangja: zúgás, elvakulás, tétlenség.

De ha elveszett a fonál, lehet újat fonni - a kurva anyját! A beszélő dobok segítenek, a busz délfelé zúgó motorja segít, az utazótáska izzadt füle és az utolsó bankjegyek segítenek, de segítenek a barna arcok, a végtelen elveszettség, a szaggatott levegővétel, a nem szűnő gyenge erekció, a borostás mosoly, a lassú odafordulás bármi felé - a kegyetlen kegyetlen meg nem oszthatóság, a megyetlen megyetlen nekikeseredés. Engedj engedj vissza ide: Indoor Games In Preservation Hall. Belterjes játékok a megőrzés szobájában.”

Jó volt ez így, mert néhány pötty mindig távol volt. Egy idő után megtanult egyszerre több pöttyöt kísérfni el, s az utóbbi időben, amikor már a taxik felhőkötől megszűrt sárga foltjai néha átbuktak a tető korlátján, képes volt minden nyugtalan pöttyel együtt maradni.

Most azonban, ahogy ott ül az óriási oszlop tetején, riadtan nyúl egyik lyukból a másikba. Ebben a pillanatban mind odavan. A sok lyuk láttán idegesen rángani kezd az álla. Harapni kell. A fogak ritmust kocognak:

Sem pötty sem palást

Nem karmazsin nem király

„Várj! Várj egy kicsit! Nézd a másik tornyot! Hát feljött. Ott ül, és engem néz.
Engem